

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
φίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφὸν Βελῶ καὶ Ἰουλίῳ Δωτὲν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ). — Πέτρον Δακκοῦρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΟΝ, μεταφράσις Π. Σ. (συνέχεια). — L. Des Malis:
ΑΓΓΕΛΑ, διήγημα μεταφράσις Σοφίας Ἀραβανή.

ΒΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΚΑΡΔΙΑΣ ΘΥΕΛΛΑΙ

Διήγημα Ἑρνέστου Διτρέ.

ΑΔΕΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ θύρα τῆς
καμάρας ἠνεώχθη, καὶ ὁ Κλαίρβασέν ἠρώ-
τησεν ἂν ἠδύνατό τις νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν
ἀρχηγόν.

Δύο ἄλλα πρόσωπα οὐχ' ἦττον ἀπαί-
σια ἐφάνησαν· ἦσαν δ' οὗτοι ὁ Ραδουρέ,
σύζυγος τῆς Ζινέτας, καὶ ὁ Ἀρνέλ ἐκ
Ρουέν. Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν κεκαλυμμένοι
ὑπὸ κονιορτοῦ. Ὁ Δακκοῦρ ἔνευσεν αὐ-
τοῖς ν' ἀνέλθωσιν.

Ὁ Ραδουρέ καὶ ὁ Ἀρνέλ ἔλαβον ἐκά-
τερος ἐκ τῆς βλουζῆς των δέμα, ὅπερ ἀ-
πέθηκαν ἐν τινὶ γωνίᾳ.

— Νὰ ὁ θησαυρὸς! εἶπεν ὁ Ραδουρέ.

— Ναί, περίφημα! εἶπεν ὁ Δακκοῦρ
μετὰ κινήματος πείσματος καὶ θυμοῦ. Ἀ-
ξίζε τὸν κόπον νὰ μὲ κάμῃ ὁ Κλαίρβασέν
νὰ ἔλθω ἀπὸ τὸ Παρίσι δι' αὐτὴν τὴν
μικροδουλειά!

Ὁ Κλαίρβασέν ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς
συγγνώμης.

— Εἰσθε βέβαιοι, ἐξηκολούθησεν ὁ
Δακκοῦρ, ὅτι δὲν σὰς εἶδον ἢ δὲν σὰς ἡ-
κολούθησε κανεὶς;

Καὶ οἱ τρεῖς εἰδίστασαν· εἶχον ἴδει τὸν
Λαυρέντιον καὶ δὲν ἔκρινον εὐλογον νὰ ὁ-
μιλήσωσιν ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὁ Κλαίρβασέν
μάλιστα ἐξεπλήσσετο ὅτι ὁ Δακκοῦρ ὡ-
μίλει οὕτω ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκπλη-
ξιν αὐτοῦ ἐξεδήλωσε δι' ἐνὸς βλέμματός.

— Ἡσύχασε, εἶπεν ὁ Δακκοῦρ, τὸν
γνωρίζω αὐτὸν τὸν μουστερῆ... Ὁμιλή-
σατε ἐλευθέρως.

Ἐκαστος τότε τῶν ληστῶν διηγήθη
τὰς περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐνήρ-
γησεν· οὐδὲν τὸ ἐπιφοβὸν ἐν αὐτοῖς ὑπῆρ-
χεν. Ὁ Δακκοῦρ διέταξεν αὐτοὺς νὰ φά-
γωσι ταχέως καὶ νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τὴν
παράστασιν. Ὁ Κλαίρβασέν ἐξῆλθεν.

— Σὺ, μέινε καὶ ἄκουσε, εἶπεν ὁ Δα-
κκοῦρ εἰς τὸν Ραδουρέ.

Δεικνύων δ' αὐτῷ τὸν Λαυρέντιον ἐξη-
κολούθησεν:

— Νὰ αὐτὸ τὸ παλληκάρι, τὸ ὁποῖον
ἐφόρεσε τὴν ἐνδυμασίαν σου καὶ θὰ παίξῃ
τὸν Ἀρλεκίνον, καλλίτερα ἀπὸ σέ, ὡς μοῦ
λέγουν· μὴ ζηλοτυπήσης, ἀλλὰ ἐνθάρρυνέ
τον καὶ μὴ τὸν ἀφήσῃς μόνον οὔτε μίαν
στιγμὴν... διὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῇ καὶ
σχηματίσῃ κακὴν ἰδέαν δι' ἡμᾶς. Αὐτὸ
μόνον θὰ κάμῃς ἀπόψε· εἰς τὴν παράστα-
σιν δὲν θὰ λάβῃς μέρος.

Ὁ Ραδουρέ προσέκλινεν ὁ Δακκοῦρ ἐ-
πλησίασε καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς λέξεις
τινάς, αἵτινες ἔκαμαν αὐτὸν ν' ἀνασκιρ-
τήσῃ. Εἶτα ὁ Ραδουρέ ἐξῆλθεν, ὁ δὲ Δα-
κκοῦρ λαμβάνων ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν
Λαυρέντιον εἶπεν αὐτῷ:

— Λοιπὸν! νέε ἀρχάριε, ἔλα... νὰ σέ
παρουσιάσω εἰς τὸ κοινόν. Εἶμαι βέβαιος
ὅτι θὰ θριαμβεύσῃς.

Ὁ Λαυρέντιος ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ
Δακκοῦρ καὶ ἠτένισεν αὐτὸν κατὰ πρό-
σωπον.

— Τί σημαίνουν, εἶπεν, αὐτοὶ οἱ τρό-
ποι σου;

— Αὐτὸ τί σέ πειράζει; Θέλεις νὰ λά-
βῃς μέρος εἰς τὸν θίασον;

— Σοὶ εἶπα, ὄχι.

— Ἀλλ' ἐδέχθης νὰ παραστήσῃς ἀπό-
ψε... αὐτὸ μόνον ζητῶ.

— Δὲν δυσπιστεῖς λοιπὸν πλέον εἰς ἐμέ;

— Τί σέ μέλλει;

— Ἐν τούτοις ἂν ἤμουν ὅ,τι ὑπέθετες
πρὸ ὀλίγου... δὲν τρέμεις;

— Ἐλα δά!

— Καὶ ἐπειτα ἀπὸ ὅσα ἔτρεξαν αὐ-
τὴν τὴν νύκτα;

— Μὴν ὁμιλῇς δι' αὐτό! εἶπεν ὁ Δα-
κκοῦρ σπεύδων.

Καὶ κατήλθε μετὰ τοῦ Λαυρεντίου ὁ-
δηγῶν αὐτὸν πρὸς τὸ παράπηγμα.

ΚΗ'

Τὸ παράπηγμα ἦτο μέγα παραλληλό-
γραμμον κατεσκευασμένον ἐξ ὀθόνης· εἰς
τὸ ἐν ἄκρον ὑπῆρχεν ἡ διὰ τοὺς μουσικούς
ἐξέδρα καὶ εἰς τὸ ἕτερον τὰ διὰ τὸ κοινόν
καθίσματα. Ἐν τῷ μέσῳ ἦτο σχοινίον τε-
ταμένον διὰ τὰ σχοινοβατικὰ γυμνάσια
τοῦ Βαντερνὸ καὶ τοῦ Πουλιό.

Ὁ Ραδουρέ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανεέλθῃ
παρὰ τῷ Δακκοῦρ, ὃν ἀντεκατέστησε
πλησίον τοῦ Λαυρεντίου.

Ἡ εἰς τὸ θέαμα πρόσκλησις εἶχε τε-
λειώσῃ. Ἡ εἰς τὸ κοινόν εἴσοδος ἐπεστρά-
πη καὶ ἡ παράστασις ἤρχισεν.

Κατὰ πρῶτον ἐνεφανίσθη ὁ Κλαίρβασέν
μὲ τοὺς σοφοὺς αὐτοῦ κύνας. Εἶτα προσ-
ῆλθον ὁ Βαντερνὸ καὶ ὁ Πουλιό, οἵτινες
ἤρξαντο ἐκτελοῦντες τὰς σχοινοβατικὰς
ἀσκήσεις. Ὁ ταλαίπωρος μεῖραξ, ἐνθαρά-
ρυνόμενος καὶ ἀπειλούμενος ὑπὸ τοῦ αὐ-
θέντου του, ἐξετέλεσε θαύματα εὐκινήσιας
καὶ εὐστροφίας. Ὁ Δακκοῦρ διηύθυνεν ἐν
γένει τὴν παράστασιν δίδων τῷ κοινῷ τὰς
ἀναγκαίας ἐξηγήσεις, ἃς συνώδευε δι' ἀ-
στείότητων, ἐνῶ οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότουν
αὐτόν. Ὁ Λαυρέντιος ἠπόρει πῶς, ἀνθρω-
πος ἔχων τὴν συνειδήσιν βεβαρημένην διὰ
τόσων ἐγκλημάτων, ἠδύνατο νὰ ἀστείχη-
ται.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Δακκοῦρ, θὰ ἰδῇτε
ἄλλα θεάματα ἔκτακτα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀ-
ποδείξουν εἰς τὸ σεβαστὸν κοινόν ὅτι ὄχι
μόνον ρωμαλέοι, ἀλλὰ καὶ εὐφυεῖς εἶνε οἱ
κύριοι αὐτοί.

Παρουσίασε τὸν Λαυρέντιον ὡς διακε-
κριμένον ἠθοποιόν. Ἡ παντομίμα ἤρχισεν,
ὁ δὲ Λαυρέντιος ἐπαίξεν ἐξαισίως τὸ μέ-
ρος τοῦ Ἀρλεκίνου.

Ἡ παράστασις τέλος ἔληξε, τὸ δὲ πλη-
θος ἀπῆλθεν εὐχαριστημένον.

— Αἶ! λαμπρά! εἶπεν ὁ Δακκοῦρ πλη-
σιάζων τὸν Λαυρέντιον. Ὁμολογῶ ὅτι
πολὺ συνετέλεσες εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς

παρυστάσεως. Τώρα θά φάγωμεν μαζί· τί λέγεις;

Ὁ Λαυρέντιος εὐχαρίστως ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν, ἐξῆλθε δὲ τοῦ παρπηγματος καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Δακκολάρ εἰς τὴν ἀμαξάν. Ἐκεῖ ἐπανεῦρε τὰ ἐνδύματά του, εἰς ὃ μέρος εἶχεν ἀφήσει αὐτά. Ἦν νόησεν ὅτι εἶχον ἐρευνήσει ἐν αὐτοῖς καὶ ἔχαιρεν ὅτι ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ κρύψῃ τὰ ἔγγραφα, ἅτινα μετ' αὐτοῦ ἔφερεν. Ἦδη ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ αὐτά, καὶ τὸ κατῶρθωσε παρὰ τὴν προσεκτικὴν φύλαξιν τοῦ Δακκολάρ.

— Ἐλα, ἐμπρός! εἶπεν αὐτῷ ὁ Δακκολάρ.

Καὶ μετέβη μετὰ τοῦ Λαυρεντίου εἰς τὴν ἄλλην ἀμαξάν, ἐνθα ἐκλείσθη μετ' αὐτοῦ. Ἦτο σύνοφρος καὶ σκυθρωπός. Τοῦτο παρετήρησεν ὁ Λαυρέντιος καὶ προσεῖχεν.

Ἦρξαντο τρώγοντες, αἱ δὲ πρῶται λέξεις ἃς ἀντήλλαξαν ἦσαν ἀσήμαντοι μετ' ὀλίγον ὅμως, ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος διηγέτο τὸν βίον αὐτοῦ καὶ τὰ φαντασιώδη ἐγκλήματα, ἅτινα εἶχε σχεδιάσει μετὰ τοῦ Μούλ, ὁ Δακκολάρ διέκοψεν αὐτόν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε βραδέως καὶ σοβαρῶς, ἀλλὰ μ' ὅλα αὐτὰ εἶσαι πάντοτε κατὰσκοπος...

— Πάλιν τὰ ἴδια; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὑψῶν τοὺς ὤμους.

— Ναί! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ· εἶσαι κατὰσκοπος, τὸ ἤξεύρω, τὸ αἰσθάνομαι καὶ πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Καὶ ἠγέρθη, ἵνα ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ Λαυρεντίου ὡς τίγρις κατὰ τῆς λείας του. Ἄλλ' ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη ἐπίσης καὶ μετὰ πολλῆς δεξιότητος διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τῷ ἤρπασε τὸν βραχίονα, διὰ τῆς ἄλλης δὲ ἔπαλλε τὸ ἐγχειρίδιόν του.

— Πρόσεξε, Δακκολάρ! εἶπεν· ἡ ὑπομονή μου θὰ ἐξαντληθῇ ἐπὶ τέλους!

Ὁ Δακκολάρ κατηνύασθη αἰφνης, οὐχὶ διότι ἐφοβήθη ἢ διότι ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀνικανὸν νὰ παλαίσῃ, ἀλλὰ διότι ἠννόησεν ὅτι ἐνώπιον αὐτοῦ εἶχεν ἄνδρα γενναῖον, καί, ὡς ὁ ἴδιος ὠμολόγει, ἠγάπα τὴν γενναϊότητα.

— Ἐχεις γενναίαν καρδίαν! εἶπεν ἀποσπώμενος ἀπὸ τοῦ Λαυρεντίου.

Ἐκαθέσθη πάλιν καὶ εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς:

— Ἀνοησία! ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία μύλις σὲ εἶδ'· τώρα δὲν ἠμπορῶ πλέον...

— Ἐλα δά, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην νὰ τελειώσωμεν... Τίποτε δὲν σὲ ἀναγκάζει. Ἐνθυμήσου τί σοῦ εἶπα: δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς βαρβαρότητας σου.

Ὁ Δακκολάρ ἦτο βεβουλισμένος εἰς σκέψεις.

— Ἐλα! ἐπιθύρυσεν ἀτενίζων παραδόξως τὸν Λαυρέντιον, δὲν ἠμπορῶ... δὲν ἤξεύρω τί μὲ κρατεῖ... ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ!

— Ἦμπορεῖς ἢ δὲν ἠμπορεῖς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ δοκιμάσῃς ἐκ νέου.

— Καὶ ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ

Δακκολάρ μετὰ πικροῦ μειδιήματος, σὺ θὰ μὲ καταστρέψῃς· τὸ ἤξεύρω, θὰ μὲ παραδώσῃς ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Αὐτὸ τὸ κεφάλι, διὰ τὸ ὅποιον εἶχαν ὀρίσει βραβεῖον εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὸ ὅποιον τόσοι καὶ τόσοι ἠθέλησαν νὰ τὸ κόψουν, θὰ τὸ κόψῃς σύ, λοιπόν, καλὰ! Καὶ ὅμως ἠμπορῶ νὰ σωθῶ, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω τί ἀδυναμία μὲ καταλαμβάνει.

Ὁ Λαυρέντιος ἐμειδίασε μετὰ καταφρονήσεως.

— Ἐλα δά! εἶπεν, ἀγαπητὲ Δακκολάρ, γίνεσαι γελοῖος μὲ τὴν μελαγχολίαν σου... Φύλαξε τὸ κεφάλι σου, σὲ παρακαλῶ, δὲν τὸ θέλω... Ὀνειρεύεσαι κατασκόπους, εἶσαι δειλὸς καὶ φοβεῖσαι καὶ τὴν σκιάν σου...

Ὁ Δακκολάρ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους εἰς τὴν τοιαύτην αἰτίαν.

— Φοβοῦμαι; εἶπεν. Λοιπόν! Θέλεις νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν ἀπατώμαι, καὶ νὰ σὲ κάμω νὰ μὴν ἠμπορέσῃς καθόλου νὰ δικαιολογηθῇς;

Εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἱστορίαν, ἣν τῷ διηγήθη. Ἐξήτασεν αὐτόν μετὰ πολλῆς λεπτομερείας, συνεζήτησε τὸν μῦθον αὐτόν, ὑπέδειξε πάσας τὰς ἀπιθανότητας καὶ ἀπέδειξε τόσῳ σαφῶς ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἦτο ἀπεσταλμένος, οὐχὶ τοῦ Λουβέν, ἀλλὰ τῆς ἀστυνομίας, ὥστε ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχε τί ν' ἀντιτάξῃ.

— Ἀ! πολὺ μὲ στενοχωρεῖς, εἶπεν ἀνυπομονῶν. Πίστευσέ με, ἂν θέλῃς, μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀρχίσῃς πάλιν τὰ ἴδια. Ἐνα μόνον σοῦ ἐπαναλαμβάνω: ἂν ἤμουν ὅ,τι ὑποπτεύεις, δὲν θὰ ἠρχόμουν μόνος ἐδῶ διὰ νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὴν ὀργὴν καὶ τὴν βαρβαρότητα σου... θὰ ἔλεγα ἀπλῶς νὰ σὲ συλλάβουν.

— Ἀς ἀφήσωμεν αὐτά, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, ὅστις ποσῶς δὲν ἐπέισθη. Εἶσαι γενναῖος, σοῦ τὸ εἶπα, ἠμπορεῖς ν' ἀλλάξῃς ἐπάγγελμα... Θέλεις νὰ μείνῃς μαζί μου;... νὰ ἐργασθῇς ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου;

— Ὁχι!

— Ὁχι! Διατί;... Δὲν θὰ δυσχερστηθῇς, σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι... Θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θὰ ὑπακούω ἐγὼ εἰς σέ... θὰ σὲ ἀγαπῶ... ναί, θὰ σὲ ἀγαπῶ, τὸ αἰσθάνομαι.

— Ὁχι!... δὲν μὲ συμφέρει, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Θέλεις λοιπόν νὰ ἐξακολουθήσῃς τὸ ἐπάγγελμα σου; εἶπεν ὁ Δακκολάρ στεναίνων· καὶ ὅμως ἀξίζεις διὰ καλλίτερον! Ὁ Λαυρέντιος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Εἶνε ὅμως ἀργά, εἶπεν· ἐξεπλήρωσα τὴν ἐντολήν μου καὶ αὐριον τὸ πρῶτ' ἐπιστρέφω εἰς Παρίσιους... Δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃς! Ἐν τούτοις, εἶμαι κουρασμένος καὶ εὐχαρίστως θ' ἀνεπαυόμην... Ποῦ ἠμπορῶ ἐδῶ νὰ κοιμηθῶ;

Ὁ Δακκολάρ ἠγέρθη σύνοφρος καὶ τεταραγμένος· ἔδειξε διὰ σημείου ἐνδύματα ἐρριμένα χαμαὶ αὐτῇ ἦτο ἡ κλίνη του.

— Ἀλλὰ θὰ σοῦ στερήσω τὸ κρεβάτι σου; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Δακκολάρ· καὶ ἐγὼ εἶμαι κουρασμένος, ἀλλὰ δὲν νυσταζω... Θὰ κοιμηθῇς ἐκεῖ; προσέθηκεν.

— Διατί ὄχι; Μοὶ ὑπεσχέθης ὅτι δὲν θὰ ἀρχίσῃς τὰ ἴδια.

— Πιστεύεις λοιπὸν εἰς τὸν λόγον μου;... Καὶ ἂν δὲν ἠμπορέσω νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτόν μου;

— Θὰ τὸν κρατήσῃς. Εἶσαι κακοῦργος, ληστής, ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἀνάνδρος, τὸ εἶδα, καὶ δὲν θὰ φονεύσῃς ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ὕπνον του.

— Αἱ! εἶπεν ὁ Δακκολάρ, δὲν κάμνεις καλὰ νὰ ἐμπιστεύεσαι... Ἄλλ' ὄχι! Ὑπέλαβεν ἀμέσως, ἔχεις ἀδικον, δὲν ἠμπορῶ.

Ὁ Λαυρέντιος ἀπεκοιμήθη μετ' ὀλίγον, ἤνοιγεν ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρει τὸν Δακκολάρ. Οὗτος ἵστατο ὀρθίως, μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ βεβουλισμένους εἰς σκέψεις· ἐνίστε ἐβάδιζεν ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἵστατο καὶ ἀπεθαύμαζε τὸν Λαυρέντιον, οὕτινος ὀκαπνίζων λαμπτήρῳ φώτιζεν ἀσθενῶς τὸ πρόσωπον. Τὸ βλέμμα του τότε ἐλάμβανεν ἑκφρασιν πρᾶξότητος, ἥτις συνεκίνησε ἀκούσιως αὐτοῦ τὸν Λαυρέντιον.

Αἰφνης ἔκαμε κίνησιν ἀνυπομονησίας καὶ ἐφάνη λαβὼν ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Ἐκυψε πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ ψάψων αὐτοῦ τὸν ὦμον:

— Σήκω, τῷ εἶπε, καὶ ἔλα!

— Αἱ! νὰ ἔλθω... ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Πνίγομαι ἐδῶ, ἃς βγοῦμε ἐξω, ὁ ἀέρας θὰ μὲ ὠφελήσῃ, καθὼς καὶ σέ. Θὰ συνομιλήσωμεν ἐκεῖ ἀπ' ἐξω. Μοῦ φεύγει τὸ λογικόν, νομίζω ὅτι ἔχω πυρετόν.

Ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη παρὰ τὴν ἀποστροφὴν αὐτοῦ.

— Παραδόξος ἰδέα, εἶπεν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί νὰ γείνῃ, ἔστω!

Εἶτα μετὰ στιγμῇ:

— Ἀ! ἐννοῶ, προσέθηκεν, ἔχεις τὸ σχέδιόν σου· ἐσκέφθης ὅτι τὸ πτωμά μου θὰ σοὶ ἦτο ὀχληρόν ἐδῶ, ἐνῷ εἰς τὴν πεδιάδα...

Ὁ Δακκολάρ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους μετ' ἀνυπομονησίας.

— Τὸ ἤξεύρεις ὅτι ὄχι! εἶπεν... πολὺ καλὰ γνωρίζεις ὅτι ἂν ἤθελα νὰ σὲ τελειώσω, θὰ τὸ ἔκανα... καὶ ἂν κανεὶς ἤθελε σὲ πρὸςβάλλει τώρα, θὰ ἐφρονεύομουν διὰ σέ... Διατί; δὲν τὸ γνωρίζω... Ἀλλὰ τέλος πάντων εἶνε ἀληθινόν!

Ἐξῆλθον. Οἱ κύνες, οὔτινες ἤρξαντο γαυγίζοντες, ἐσιώπησαν ἀναγνωρίζαντες τὸν Δακκολάρ· εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ Ρουστὼ ἠκολούθησεν αὐτόν. Οἱ σχοιναβάται ἐκοιμῶντο.

Ἦτο ἐξαισία, κατὰστερος θερμὴ νύξ. Διῆλθον τὴν πλατεῖαν καὶ τὰς ἐρήμους οδοὺς, μετ' ὀλίγον δὲ ἐξῆλθον τοῦ χωρίου καὶ ἐπλανῶντο τυχαίως ἀνὰ τοὺς ἀγρούς.

— Ὁ ἀνεμος αὐτὸς εἶνε καθαρὸς! Ἀναπνέομεν ἐδῶ! εἶπεν ὁ Δακκολάρ στεναίνων ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Ἀλλὰ ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις ἤρξατο κάπως ἀνησυχῶν.

— Τί πειράζει; εἶπεν ὁ Δακκολάρ. . .
Εἶνε πρῶτὸς περίπατος.

Δύο ὥραι ἐσήμαινον εἰς τι μεμακρυσμένον κωδωνοστάσιον. Ὁ Δακκολάρ ἐπανελάβε τὴν πρότασιν τοῦ παρεκάλεσε τὸν Λαυρέντιον νὰ μεινῇ ἐργαζόμενος μετ' αὐτοῦ.

— Ὅχι! ὑπέλαβεν ὁ Λαυρέντιος, τὸ εἶπα, μὴ τὸ ξαναλέγῃς.

Ὁ Δακκολάρ ἐνόμισεν ὅτι ἠννόησε τὴν ἄρνησιν.

— ὦ! εἶπεν, ἡξεύρω τί σὲ κάμνει ν' ἀηδιάζῃς· αὐτοὶ οἱ κατεργαρέοι, μὲ τοὺς ὁποίους μὲ εὖρες, αὐτὴ ἡ ἐλσεινότης, αὐτὴ ἡ ἀθλία καὶ γελοῖα κατάστασις... Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ σοὶ προτείνω αὐτό; ὦ! ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ! ἄλλα ἔχω κατὰ νοῦν. Ἀκουσε: εἰς τὴν Γαλλίαν τίποτε δὲν εἶνε δυνατόν· ἐδοκίμασα τελευταίως νὰ εἰσαγάγω τὴν ληστείαν καὶ ἀπέτυχα... Ἡ Ἰταλία ναί, ὦ! ἐκεῖ! . . . Ἄ! ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀνέπτυξε τοὺς σκοπούς του: νὰ βαδίσῃ κατ' ὀλίγον μετὰ τῆς συμμορίας του μέχρι τῶν συνόρων τῆς Ἰταλίας, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς Πιεμόν, ἐκεῖθεν δὲ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων νὰ φθάσῃ εἰς Ἀπένινα· ἐκεῖ θὰ ἐνήργει ἐλευθέρως! Αἱ περιστάσεις ἦσαν λίαν εὐνοϊκαί· ἡ χερσόνησος ἅπασα ἐτράχυστο ὑπὸ τῶν πολιτικῶν διαμαχῶν. Ὅποια ἐκστρατεία θὰ ἐγίνοντο εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος, εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν Καλαβρίαν!

— Θὰ λάβω ἐντολήν, προσέθηκεν ὁ Δακκολάρ, ἀπὸ καμμίαν ἀπηλπισμένην μερίδα. Ὁ Φρά-Διάβολος ἐπέτυχε βαθμὸν συνταγματάρχου, διατί νὰ μὴ ἐπιτύχω ἐγὼ βαθμὴν λοχαγοῦ; Θὰ ἦσαι ὁ ὑπολοχαγός μου, εἶπε λαμβάνων τὸν βραχίονα τοῦ Λαυρεντίου.

Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ἀρνούμενος:

— Μὴ λέγῃς ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ, εἰ δὲ μὴ θὰ πιστεύσω ὅτι δὲν ἔχεις καρδίαν. . . Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν, ἐγὼ ἀφίνω τὸ γελοῖον αὐτὸ ὄνομα καὶ λαμβάνω πάλιν τὸ ἀρχαῖον πολεμικὸν ὄνομά μου, Ἀντώνιος Κρουζίνη.

— Ἀντώνιος Κρουζίνη! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀνασκιρτήσας.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Δακκολάρ, γνωρίζεις αὐτὸ τὸ ὄνομα; πιθανόν; διότι τὸ ἔκαμα διάσημον. . . ἀλλὰ αὐτὸ ἔγινε πρὸ δεκαπέντε περίπου χρόνων, ὅτε σὺ ἦσο πολὺ νέος.

— Λοιπὸν ὠνομάζεσο ἄλλοτε Ἀντώνιος Κρουζίνη; ἐπανελάβεν ὁ Λαυρέντιος.

— Διατί μὲ ἐρωτᾷς; εἶπεν ὁ Δακκολάρ.

— Τότε... ἐγνωρίζεις τὸν Γεώργιον Δαλισιέ;

Ὁ Δακκολάρ ἀνεσκίρτησεν. Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸν Λαυρέντιον καὶ ἰστάμενος ἐνώπιον αὐτοῦ μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμοὺς καὶ πάλλον στήθος:

— Τί ὄνομα ἐπρόφερες; εἶπε... Γεώργιος Δαλισιέ; . . . Εἶνε ἀδύνατον... ἤκουσε; νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ; . . . Πῶς; . . . ἀπὸ ποῖον; . . . διατί;

Ὁ Λαυρέντιος ἠννόησεν ὅτι ἔπραξεν ἀφροσύνην καὶ προσεπάθησε νὰ διορθώσῃ αὐτήν.

— Θεέ μου! εἶπε μετ' ἀδιαφορίας, πῶς ἐξάπτεσαι! περίμενε ὀλίγον, τί διὰβολο!

Εἶπεν ὅτι ἐγνωρίζε τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὁδοῦ Καρδινὲ ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ Λουβέν, καὶ διότι παρέστη κατὰ τὴν δίκην... Ἐπιστολὴ τις τοῦ Ἀντωνίου Κρουζίνη εὐρίσκετο μετὰξὺ τῶν ἐγγράφων τῆς κυρίας Δαλισιέ.

— Κυρία Δαλισιέ! ποῖα; διέκοψεν ἀποτόμως ὁ Δακκολάρ.

— Πῶς; ἡ δυστυχής, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσες εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

— Διάβολο! . . . δὲν εἶνε ἀλήθεια. . . δὲν εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ.

— Βεβαία, εἶν' ἀλήθεια. . . Καὶ ἂν σὺ ἔγραψες τὴν ἐπιστολήν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνήγγελες εἰς τὴν δυστυχῇ γυναῖκα τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ὁ Γεώργιος Δαλισιέ εἰσαι. . .

— Λοιπὸν ναί, εἰμαι ἐγώ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔγραψα, εἶπεν ὁ Δακκολάρ ὑποκώφως.

— Τότε λοιπὸν ἐφόνευσες τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου σου, τοῦ ἀρχαίου συντρόφου σου. . . ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἐκλαίεις τὸν θάνατον... διότι ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν. . . τὴν ἤκουσα. . . Τί θλίψις! Τί συμπάθεια! . . . Εἶχα λοιπὸν τότε πλέον τρυφερὰν τὴν καρδίαν ἀπὸ σήμερον. . . διότι συνεκινήθην ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνδιεφερόμην καθόλου.

— Σιώπα! σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ διὰ φοβεράς φωνῆς.

Εἶτα ὡς εἰ ὠμίλει καθ' ἑαυτόν:

— Πῶς ἦτο δυνατόν; ὁ ἄτιμος αὐτὸς Λουβέν δὲ μοι εἶπε. . . Ἀλλὰ τί! δὲν τὸ ἐγνωρίζε καὶ αὐτός. Ἀλλὰ διατί; Βλέπω ἀκούη τὴν σημειώσιν του καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τῆς οἰκίας: «Μία γραῖα καὶ ἡ ὑπηρετριά της». Τί ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομα! ὦ! ἡ Τύχη. . . ὦ! ταλαίπωρος γυνή!

Καὶ περιεπάτει κάτω νεύων καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς φοβεράς ἀναμνήσεως. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Λαυρέντιον ἡ ἀνάμνησις αὕτη εἶχεν ἐμποιήσῃ ἐπίσης ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν· ἀλλ' οὗτος ἐδίψα ἐκδίκησιν. Εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν φονέα τῆς μητρὸς του, ἐνῶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην, τὴν μόλις φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ φέγγους τῆς ἡοῦς. . . Διατί ν' ἀναμείνῃ; διατί νὰ μὴ ὀρμήσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν φονεύσῃ; Θὰ το κατάρθω, ἡσθάνετο τὴν ἰσχὺν νὰ καταρρίψῃ γίγαντα.

Αἱ σκέψεις αὗται ἀνεκुकῶντο ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ.

Ἀφ' ἧς ὁ Δακκολάρ ἀνηγέρθη δι' ἀποτόμου κινήσεως, ὁ δὲ Λαυρέντιος ὀπισθοδρόμησεν.

— Ἀλλὰ, ἀνέκραξεν, αὕτη ἡ κυρία Δαλισιέ εἶχεν υἱόν;

— Ναί.

— Υἱόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Δακκολάρ διὰ σπαρτακτικῆς φωνῆς, κατὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος Λουβέν ἔρριψε τὰς ὑπονοίας. ὦ! τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶνε ἄτιμον!

— Ναί, τόσῳ ἄτιμον, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Λαυρέντιος, ὥστε δὲν ἀπηξιώσας νὰ δεχθῇ τὴν μηχανορραφίαν ἐκείνην.

— Αἶ! τί σημαίνει; μὴπως ἐγνωρίζα τότε; Ἀλλὰ τί συνέβη ἔκτοτε; Τίποτε δὲν ἡξεύρω. Κατεδικάσθη; . . . ὦ! ὁ δυστυχής!

— Ὅχι, δὲν κατεδικάσθη. . .

— Ἀλήθεια! ἀλλ' εἶνε θαῦμα!

— Θαῦμα, εἶπες.

— Δυστυχισμένο παιδί! . . . τί ἀπέγεινε; . . . Τὸ γνωρίζεις; Ποῦ εἶνε;

— Εἶνε ἐνώπιόν σου! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος διὰ φοβεράς φωνῆς ὁρμῶν κατ' αὐτοῦ.

— Σὺ; . . . σὺ . . . σὺ . . . ἐψέλλισεν ὁ Δακκολάρ καταπλαγείς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ἱατρὸς κύριος Δουσατέλ ἦτο λίαν ἐνησχολημένος ἐν τῷ οἰκήματί του, δεχόμενος πολυαριθμούς πελάτας, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς του τῷ ἐκόμισεν ἐπὶ δίσκου τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ εἰσοδηματίου κυρίου Λαυρεντίου Νικέζ. Ὁ χρίσας τρέμων δὲ διέταξε νὰ εἰσαγάγῃσι τὸν νέον ἐπισκέπτην.

Ὁ συνέταιρος τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ εἰσῆλθε μεθ' ὕφους ἀγερώχου ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ κυρίου Δουσατέλ καὶ ἔλαβε καθίσμα πλησίον τοῦ ἱατροῦ, ὅστις δὲν ἔπαυε νὰ τὸν παρατηρῇ διὰ βλέμματός περιέργου.

— Βλέπετε, ἤρξατο λέγων ὁ Λαυρέντιος, ὅτι εἰμαι συνεπὴς εἰς τὸν λόγον μου, ἐλθὼν ἐνταῦθα; Τώρα ἄς συνομιλήσωμεν, ἀγαπητὲ κύριε, περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία μὲ ἀναγκάζει νὰ ἔλθω ἐδῶ.

— Σὰς ἀκούω, διέκοψεν ὁ ἱατρός.

— Ὡς ἐνθυμίσθη, χθὲς σὰς εἶπον ὅτι ὁ κύριος Μάξιμος εἶνε ἐντελὴς ἀθῶος καὶ ὅτι δύναμαι ἐγὼ ν' ἀποδείξω εὐκολώτατα τὴν ἀθώότητά του διὰ τῆς ὑποδείξεως τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου, τοῦ ἀληθοῦς δολοφόνου τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Τώρα προσθέτω, ὅτι πάντοτε ἐνεργῶ διὰ χρήματα.

— Ἀπὸ χθὲς ἐσκέφθην ὅτι εἰσθε ἐλσεινὸς καὶ αἰσχροκερδής.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὸ φιλοφρόνημα, τὸ ὁποῖον μοῦ κάμνετε. Τί πειράζει ἐν ἐπὶ πλέον κοσμητικὸν ἐπιθετον! Ἐξακολουθῶ. Εἰς τὴν προκειμένην ὁμως ὑποθεσιν δὲν ἐνεργῶ διὰ νὰ λάβω χρήματα.

Ὁ ἱατρὸς ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Ἐκπληκτος ἠρώτησε τὸν τυχοδιώκτην:

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν λοιπὸν ἐνεργεῖτε;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν θέλω χρήματα. Ἐπιθυμῶ τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσω ὡς τίμιος ἄνθρωπος, μὲ εἰσοδήματα ἀρκετὰ